

чии; богатитѣ употребявахъ найвече колесници, каквато описахмы въ началото на списанието, а господжитѣ сѣдахъ въ двуколесны кола които обыкновенно са наричахъ Сагрепѣиш. Древнитѣ имахъ еше и единъ видъ носило или широкъ и покритъ столъ, по покоенѣ отъ днешнитѣ, защото носимыйтѣ можаше да са простре спокойно и да ве остиа друсаше; употребявахъ най подирь и пѣтишки кола за пѣтешествія близкы и далечны, много покойны въ които вѣзвахъ трима или четириа челоуѣцы; тѣзи кола много приличахъ на английскытѣ брички, ако и различно направены и имахъ покритъ който са распушаше и сгъваше. Въ таквызи кола бѣхъ сѣдѣли двамата любовници предружены отъ една слугыня на Юна за раскодката която ще опишемы. Спазвахъ са еше тогашъ едни развалины на единъ древень грѣцкѣй храмъ три почти часа далечъ отъ града; а Главкъ и Юна наклонны да са вѣсхищаватъ отъ сичко що е еллинско, рѣшихъ са да посѣтитѣ тѣзи развалины и да са расходѣтъ.

Нѣтътъ, по който минувахъ, бѣше покритъ съ лозя и маслици а кѣмъ върха на Везувѣй крувудѣше и отъ туй затруднителенъ. Тука впрегнатытѣ катары вѣрвѣхъ полека и при сѣкѣй просѣкѣ на дѣса представихъ са предъ очитѣ имъ мрачны пещеры ископаны въ утробата на обгорѣлытѣ канары, които описеа Страбонъ, но суровостѣта на времето и яростѣта на вулкана избѣихъ вече старыя имъ видъ. Слънцето което залѣзваше изливаше на канарытѣ дългы и меланхолическы сѣнки; а посрѣдъ дѣсоветѣ, цѣто са сгѣствявахъ елѣгытѣ и букветѣ; чуваше са еше свирката на козаря. Двамата любовници погледахъ нѣкоги прѣятното очертанѣе, кривы ѣ рога гѣлѣбавытѣ и искрометны очи на еретата, които паслахъ по стрѣмнытѣ на гората и въ прѣкрасны оныи климатъ, който и днесъ ни напомни буколическытѣ пѣсни на Виргинѣя, са гледахъ лозовытѣ гроздове баграны по туй време на годниата овиснѣли по дърветата. Надъ благополучната тѣзи чета подъ свода на тихото небе леки облацы са мърдахъ толкози полека, като че бѣхъ неподвижны; а отъ десно са показваше морето тихо и ладитѣ които цѣпахъ повѣрхностѣта му, и които слнчевытѣ лучы украсявахъ съ безчисленны цѣтвовѣ вижданы само на туй прелестно море.

Прекрасно име давамы на земята като я наричамы *Майка!* рече Главкъ на Юна съ тихъ гласъ. Съ какво благотворително равенство тя расподѣля дароветѣ си на чедата си. И на самытѣ стрѣмны и сухи мѣста които природата е лишила отъ красотѣтъ си, тя дарува засмѣхната си. Виждѣ тѣзи дърветата и лозыта съ които покрыва грозната и обгорѣла земя на угасѣллыя вулканъ! О, да, въ